04/09/2019

Τι είναι και τι δεν είναι Σταυρός στην οικογένεια;

/ Γνώμες

Ερώτηση: Πιστεύετε ότι χρειάζεται κά-ποιος να σταυρωθεί, να σταυρώνεται καθημερινά μέσα στο γάμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην ιστορία περιμένοντας την ανάστασή του ή προς το τέλος της ζωής, στη μετά θάνατον ζωή;

Απάντηση: Εγώ θα ήθελα να μεταθέσω λίγο το κέντρο βάρους της ενδιαφέρουσας ερωτήσεώς σας, από το πότε έρχεται η ανάσταση στο πώς νοούμε τη Σταύρωση. Θα πάω πιο πριν, διότι η εμπειρία μου είναι ότι γίνεται πολύ κακή χρήση της έννοιας και του όρου της Σταυρώσεως και του Σταυρού μέσα στις οικογένειες.

Ας μη ξεχνάμε από που δανειστήκαμε αυτή τη λέξη, τή δανειστήκαμε άπό τό Σταυρό του Χριστού, ό όποίος άποτελεί τό πρότυπο του πάθους και του πόνου ενός

άπολύτως άναμάρτητου, δηλαδή άπολύτως άναίτιου γι’ αύτό πού του συνέβαινε.

Θεωρώ λοιπόν ότι μπορεί νά χρησι-μοποιεί τόν όρο Σταυρός κάποιος γιά μιά κατά-σταση και νά πεί «είναι ό Σταυρός μου» όταν ό ίδιος είναι άπολύτως άμέτοχος και άναίτιος σ’ αύτό πού του συμβαίνει. Τό νά πεθάνει ξαφνικά ό σύντροφος είναι σταυρός, ή όταν άρρωστήσει βαριά, πράγμα πού θά έπιβαρύνει και τόν άλλο έπίσης, είναι σταυρός γιά τόν άλλον ή άντίστοιχες καταστάσεις μέ τά παιδιά κ.τ.λ. ή μέ τήν προσωπική μας υγεία ή ένα άλλο θέμα σοβαρό τής ζωής μας.

Τό νά ονομάζουμε όμως σταυρό, όπως συμβαίνει συνήθως, μιά κατάσταση κακής συμπεριφοράς του συζύγου ή τής συζύγου στήν όποία έγώ έχω τό 50 ή 60 ή 70%, συμμετέχω σ’ αύτή και υποδαυλίζω αύτή τήν κατάσταση, αύτό όχι απλώς είναι λάθος άλλά είναι και βεβήλωση τής έννοιας του Σταυρού.

Ή πείρα στις σχέσεις τών ζευγαριών δεί-χνει ότι είμαστε σέ πολύ μεγάλο βαθμό υπαίτιοι γιά τήν κακή συμπεριφορά του άλλου, χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε. Είναι αύτό πού είπα πριν γιά τήν κρίση στό γάμο, όπου ό άλλος γίνε-ται ό έχθρός μας και του τά φορτώνουμε όλα.

«Αύτός είναι έτσι, καλά έχω κι έγώ κάτι λίγο, άλλά αύτός ό άνθρωπος είναι προβληματικός, είναι και άπό τό χαρακτήρα του» και μπορεί η δική μου τάση νά είναι τέτοια πού νά τόν έξοργίζει τόν άλλο, νά τόν πνίγει, νά τόν φέρνει σέ άδιέξοδα και άντιδρά μέ τόν τρόπο πού έμαθε νά άντιδρά, μέ φωνές, μέ θυμό, μέ βρισιές κ.τ.λ.

Λοιπόν, είναι μεγάλο τό θέμα γιά νά τό άναλύσουμε τώρα μέ παραδείγματα, πώς μπορεί έμείς νά συντελούμε στήν κατάσταση του άλλου, άλλά απλώς τό λέω γιά νά τό κρατήσουμε.

Μήν είμαστε εύκολοι νά ονομάζουμε κάτι Σταυρό. Από τή στιγμή πού θά άφαιρέσουμε μερικές τέ-τοιες περιπτώσεις, δέν μιλάμε συνακόλουθα γιά Ανάσταση, ή μιλάμε άλλά, άν μεταθέσουμε έκεί τήν έννοια του Σταυρού, τότε ξέρετε ποιός είναι ό Σταυρός μας;

Ό Σταυρός μας είναι νά μπορέ-σουμε νά άνακαλύψουμε έμείς τί μάς συμβαίνει, ό Σταυρός είναι νά διορθώσουμε έμείς τό χα-ρακτήρα μας. Έκεί ταιριάζει μέ τήν έννοια του Σταυρού περισσότερο γιατί τόν χαρακτήρα μας δέν τόν δημιουργήσαμε έμείς, άλλά τότε όμως άλλάζει τό κέντρο βάρους και δέν λέμε «ό Σταυ-ρός μου είναι ό σύντροφός μου», λέμε «ό Σταυρός μου είμαι έγώ, μ’ αύτά πού έχω, τά κουσούρια πού έχω».

Οι άγιοι αύτό τό φρόνημα είχαν. Οι άγιοι είχαν τή νοοτροπία ότι ζουν μέσα στόν παράδει-σο και ότι μόνο αυτοί είναι τό πρόβλημα, μόνο αυτοί έχουνε πάνω τους αμαρτίες και πάθη.

Απέχουμε έμείς άπ’ αύτό, άλλά τουλάχιστον άς μήν χρησιμοποιούμε τή λέξη Σταυρός σ’ αύτές τις περιπτώσεις. Έάν δούμε σάν Σταυρό αύτά τά ζητήματα τότε θά άκολουθήσει Ανάσταση όπωσδήποτε και η Ανάσταση μπορεί νά μήν έχει τή μορφή μιάς θεαματικής άλλαγής στό χαρακτή-ρα ή στις σχέσεις του ζευγαριού, πού καμιά φορά τήν έχει κι αύτή τή μορφή, άλλά μπορεί νά είναι αύτή η ήρεμη και διαρκής γλυκιά παρηγοριά και βοήθεια και στήριξη πού ή χάρη του Θεοϋ στέλνει.

π. Βασιλείου Θερμού
Περιοδικό Αγία Ζώνη, Τεύχος Αυγούστου 2012